

Küldöttek a párt kongresszusára

**Az MSZMP közelgő
X. kongresszusának
munkájában 26
Csongrád megyei,
szegedi kommunista
vesz majd részt.
Közülük mutatunk be
most hat küldöttet
olvasóinknak**

Munkásszívvel

Neveket mond. Nem írom le, hátha kimaradna valaki. Az ifjúsági szervezet titkárának választják. Tagja lesz a pártnak. Később párttitkár ott, ahol mint kislány munkabábelépett. Ő megszerette a gyárat, őt megszerették a gyáriak. Szorgalmasan tanul, a vállalat munkaiügyi osztályának lesz az előadója. Az irodai pártszervezet is bizalmat szavaz Kónya Sándornak.

A második kérdés: milyennek ítéli meg pártunk jelenlegi politikáját?

A kérdés sablonosnak tűnhet, amelyre készen áll a válasz. En nem szántam annak, s Kónyáné sem tartja annak. Öszintén mondja:

— Manapság sokféle vélemény hallani a párt politikájáról. En nyugodtan kijelentem, hogy nálunk napról napra erősödik a munkáspolitikai. Pártbizottsági titkár vagyok, de munkás vagyok. Az életem, a gondolkodásom ugyanaz, mint társaimé a szövetszarnokban. Ennek ellene mondhatják, hogy sok az árnyék. Van olyan is, de nem az a jellemző. Egyes emberek csorbítanak, árnyékot vetnek a

mi szép munkánkra, de azok nem minket képviselnek. Az ilyenek a menet szélén állnak és kiesnek a sorból. A menet jó irányba halad, s ez a lényeg.

S végül: vár-e valami újat a kongresszustól?

— Ha szót kapnék, elmondanám, hogy minket, textilipari munkásokat mi foglalkoztat. A véleményünket egyébként összegyűjtötték. Alig emlékszem arra, hogy valaha is így meghallgatták volna az egyszerű embereket, a párt közkatona. Az alapszervezeti választásoknál, a párttervezeteken összegezték mondanivalóinkat. Továbbra is ilyen szinten legyen pártunk politikai vezetés. Szeretném, ha a kongresszuson foglalkoznának az emberi felelősséggel. Világosabban: ha valaki hibázik, ne bújjon el a tömeg mögé. Jegyezzük névre szólóan a ballépéseket, a vétkeket. A dicséretes tevékenységnek vannak nevek, legyenek a dicstelennél is. Érti ugye, mit akarok mondani?

Igen. Velem együtt sokan értik ezt.

Gazdag István

Nekifogni, megoldani

Legutóbb újraválasztották, de 1962 óta tagja a végrehajtó bizottságnak, korábban alapszervezeti titkár is volt.

— Most megkérdezhetné, hogyan futja az időből, s elmondhatnám, szerencsém van: a vb-tagok megosztják a munkát, magukra vállalnak soron kívüli, váratlan feladatokat, így gyakorlatilag is nélkülözhetnek.

— Mégis: a gondok?

— Személyi és gazdasági gondok, melyek nem rajtunk múlnak, melyeket állandóan hangoztatnunk kell — amellett, hogy a legsajátosabb problémáinkat nekünk, magunknak illik maradéktalanul megoldani. A személyi feltételek, az oktatói káderutánpótlás biztosítása a mi dolgunk, de az egyetemi képzés gyakorlati feltételeinek, a körülményeknek, tárgyi eszközöknek, helyiségeknek

fejlesztése, bővítése megvalósítja erőnk — ehhez segítséget kérünk. Nem először változtatlanul programoztuk. A társadalom látja hasznát, ha a medikusok nem „kilépnék az életbe” tanulók után, hanem benne dolgoznak, tapasztalnak, okosodnak tanulóéveikben. Egy mondat: gyakorlatibbá kell tennünk az egyetemi oktatást, a hallgatók nemcsak a könyvből, laborokban, betegágy mellett is tanulnak.

Több órája, hogy elbúcsúztunk. A feljegyzett sorokat igazítva keresem az orvosküldött portréját. Rokonszenves, ahogy tisztázza azokat a teendőket, melyekhez nem segítséget vár, amit nem áthárítani kell. Nekifogni, megoldani.

Nikolényi István

Túl a hetvenediken

TÚL EGY TARTALMAS, tevékeny emberi élet sok-sok állomásán, hetvenedik évében ma is frissen, lelkesen, fiatalosan munkálkodik. Oláh Mihály, a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsának elnöke szinte az egész megye „Miska bácsija” — szakszervezeti funkcionáriusok, egyszerű munkások, pártvezetők, fiatalok egyaránt ismerik segítőkészségét, munkakedvét.

A megyei párttervezeteken ő is kongresszusi küldöttnek választották.

— Jólesett ez a megbízatás, örülök neki. Tudom, hogy minden pártkongresszus történelmi fontosságú esemény, annál inkább, mert 1946-ban magam is részt vettem az MKP kongresszusán.

Idézzük a múltat. Néhány adat ékesen jellemzi ezt a küzdelmes életpályát. 1918 óta vesz részt a munkásmozgalomban, 1919-ben vöröskatonak volt, és 1922 óta meg-

szaktás nélkül tagja a pártnak.

Akkor, 1922 januárjában az építőmunkás szakszervezetben találkozott az agitátorral. Belépésével hitet tett a kommunizmus eszméi mellett. Sok megpróbáltatáson ment át azokban a nehéz időkben, de mint pártbizalmi, mint az építőmunkás szakszervezet vezetője tagja egyaránt megállta a helyét. S a felszabadulás első napjától az igazságos új rend megteremtésén-felvirágoztatásán dolgozik, mindig felelős vezető funkciókban. 1964 óta egy olyan fontos testület élén, mint a szakszervezetek megyei tanácsa.

— Nagyon szeretem a munkát — vallja a mozgalmi tevékenységről most is. És nagyon szereti ezt a kiküldött szocialista rendet, a dolgozók hatalmát.

— Miben látja a pártkongresszus jelentőségét, milyen várakozással tekint elé?

A kommunisták szerepe

NÉGY ESZTENDŐVEL ez előtt, 1966-ban már egyszer beszélgettünk ilyen apropóból Hingl Józseffel, a köolajkutató vállalat szegedi üzemének vezetőjével. A IX. pártkongresszus előtt voltunk akkor, s ő annak is küldöttje volt. Most a X. kongresszusra készül hasonló minőségben. A négy év szinte elszállt, szárnyakra emelte az a munka, mely a szegedi olajbányászokra várt.

Hingl mérnökember, s ráadásul szívvel-lélekkel olajbányász, nyilvánvaló, hogy a párt kongresszusával kapcsolatban is kiváltképpen az olajipar helyzete szerepe, feladatai foglalkoztatják. És ez annál is inkább jogos, mivel mind a legutóbbi, mind a most küszöbön álló kongresszus irányelvei figyelmet szenteltek ennek a népgazdaság számára mind fontosabb iparágnak a fejlesztésére.

A IX. kongresszus egyértelműen kimondta: a szénhidrogének struktúráját úgy kell alakítani, hogy az ország energiamérlegében aránya elérje a 37 százalékot. Négy év alatt ez az arány 43—44 százalékra emelkedett. Tehát az előirányzatot az olajipar túlteljesítette, s ebben nagy szerepük volt a szegedi medence olajipari

dolgozóinak. Az ország összes földgázkészletének fele, olajkészletének 35—40 százaléka a szegedi medencében van. Ennek feltárása a cél, s az első eredmények is megszülettek ebben: az idén 935 ezer tonna olajat és 300—305 millió köbméter gázt termel a szegedi olajmedence.

A IX. kongresszus óta mintegy két és fél milliárd forint beruházás valósult meg, s ezek már az 1974-ben kezdődő olaj- és gáztermelés végleges eszközei is lesznek. Most ugyanis még a kutatómunka van előtérben, a termelés csak provizórikus. Az az érdekes, hogy addigra az olaj már „kitermelési ön-magát”, vagyis értéke elérte a beruházásra fordított összegeket. Mire tehát a kutatástól a teljes területet átveszi a termelés, a beruházás már ingyen van.

Hogy a IX. kongresszus útmutatásai alapján ilyen szép eredményeket értünk el, nemcsak a beruházásoknak köszönhető hanem elsősorban az olajipari dolgozók áldozatos munkájának, az évről évre felújuló szocialista munkaversenynek mely politikai szempontból is hatott a gazdasági eredményekre. S még valami, amit érdemes észrevenni a számok, adatok mellett: 1965-ben 10—15 párt-

tag dolgozott az olajiparban, ma pedig 300. A kommunisták szerepe a termelő- és a politikai munkában felelősségteljesen, nélkülük aligha juthattunk volna ennyire előre. A szegedi olajipari pártbizottság megalakulása és működése a termelőmunka fejlődése mellett a pártmunka jelentőségét is kiemeli.

A két kongresszus között vált az olajipar hazai bázisává Szeged, a szegedi olajmedence. Ez a vidék, melynek földjéről legfeljebb ha sejtettük, milyen óriási kincseket takar. Mi ottthonatunk kutatóin-k, munkásainak, ők pedig nagyszerű helytállással öregbítik hírnökét az országban.

Fehér Kálmán

Négy falu orvosa

nak, utánpótlás pedig nincsen. Gyermekek például nyolc esztendeje nem kaptak meg ezt a betegséget körzetében. Jól szervezett a megelőzés, jó gyógyszer és az állandóan javuló szociális körülmények üldözik a hajdan rettegett kórt. Az utolsó tényezőt nagy figyelemmel érdekes külön is mérlegre tesszük. Ha néhány évtizeddel ezelőtt országunk elmaradottságát a statisztikák egyetlen adatával, a „szárazbetegségben” szenvedők számával is mérni lehetett, akkor ugyanez a rovat változó számokkal hazánk fejlődésének is mércéje lehet.

A másik táská nem utazóbörönd, de rá van írva kívülről is Mórahalom. Ide tartozónak mondja magát, 14 éves múlt köti ide. Ennek is magyarázatát adja mindjárt: Csongrád megye legszébb községe, virágos falu, az emberek nagyon kedvesek, barátságosak — és szorgalmasak. Sok ember együtt-

tes műve, hogy ekkorát lépett előre Mórahalom, közülük egy ő, aki szépek álmodta, és tenni is hajlandó azért, hogy valóban szép legyen.

A két táskát mindenképpen egybe kell csúsztatnunk. A tüdőgyógyász ugyanúgy nem választható el a társadalmi gondoktól, ahogy ez a betegség sem válik el soha. Természetesen vannak egy gyorsan fejlődő községnek is gondjai. Nagy az ellentét a szakszervezetek tagjainak és a termelőszervezeti tagoknak a jövedelme között. Vizsgálják az okokat, mindenképpen megoldást akarnak keresni. A párttitkár dolga is, hogy a vasat a tűzbe tartsa, hiszen emberek életkörülményeiről van szó.

A két hivatás, azt mondja, megfér egymás mellett. Egyformán nehéz nagy felelősséget követel mindegyik, de együtt szép a kettő.

Horváth Dezső

A szakma jövője

AZ OLAJBÁNYÁSZOK delegáltak Vad János Állami-díjas főtűrómestert a megyei párttervezetetre. Am küldetése nem fejeződött be ez-

zel: a munkájával közmegebecsülést szerzett, huszonhetedik esztendeje olajbányászt Csongrád megye kommunistái küldöttnek jelölték a X. pártkongresszusra. Milyen gondolatokkal készül erre az alkalomra — kérdeztem tőle a dorozsmai barakkváros egyik csendesebb szobájában.

— Mit mondhatok mást, az ember torkát elszorítja az ilyen megtiszteltetés. Legálábbis az első pillanatokban, mert utána a felelősség jutott az eszembe. Amióta itt vagyunk Szeged környékén, sokan közelről láthatják, milyen komisz munka a mienk. Egybefolyik az ünnep, s a hétköznapi; nincs pardon esőben vagy tűző napsütésben — a legnagyobb fizikai erőfeszítést kell kifejteni. En 1943-ban azért hagytam ott a napi 2 pengős kaszánaszámot, mert az olajosok 62 fillért fizettek óránként. Már akkor becsülete volt ennek a munkának minden szegény embernél.

— Az új feladatokhoz kevesen vagyunk. Pontosabban: a régi tőzsgárda lassan meg-

öregszik, az utánpótlás, a megfelelő utánpótlás csak nem akar előkerülni. Miért? Mert úgy érzem, a nehéz munkához mérten kevés a fizetés. Nincs meleg ebéd, nincs fürdővíz, öltöző, legfeljebb egy bádogbarakk meg a lavór. Ez ma már nem csábítja a fiatalokat. Sokszor beszélgetek az emberekkel — s úgy látom — a megoldás nem késhet. Ha az országnak olajra van szüksége — nem nélkülözheti a megbízható olajbányászokat sem. Mindent nagyon szeretném tudatni — a szakma jövője érdekében.

Matkó István

— Meggyőződése, hogy a pártkongresszus újabb lépéssel viszi előre a szocializmus építését. Már az eddigi legmagasabb pártfórumokon is sok magvas gondolat, meggyőzőelendő bírálat hangzott el. A mi mostani kongresszusunktól, úgy érzem, méltán várják helyes és következetes politikánk megerősítését az emberek.

Simai Mihály

HANGTALANUL SÜPPED-

TÜNK a puha bőrfotelbe. Az asztalon még gözölgött a fekete, az orvos gondosan kutatta a szavakat. Nem tudos nyilatkozatot. Közéleti ember akart fogalmazni elfogódottan, közhelyek nélkül. Dr. Cserháti Istvánt, az I-es belklinika docensét váratlanul érte a megtiszteltetés, egyike lesz a megye 26 tagú kongresszusi küldöttségének. Váratlanul, de nem készülletlenül.

— Egyetemünk küldött-képviselése azt a munkaközösséget jelképezi, melyből a megyén, Szegeden belül egyre szemléletesebben válik magára az egyetem. Közeli 300 párttagunk szakmai-politikai tevékenységének felismerését; elismerését érzi ki a megbízatásból. A közel-múltban bevezetett új működési és szervezeti szabályzat lényegesen pontja az egyetemi demokrácia fejlesztése, mely csak részben jelenti oktatónk szélesebb bevonását közös dolgaink elhatározásába, intézésébe — rugalmasabb, szervezettebb kapcsolatot akar a megyei, városi illetve az egyetemi munka között.

Dr. Cserháti István, a Sallgótariánból élszarmazott orvos, aki évekig nosztalgiával gondolt szülővárosára már tőzsgvőkeres szegedi és lo-kálpatrióta. Két évtizede él itt, hozzáért az egyetemhez, a városhoz. Docens és közéleti ember: harmadik orvosegyetemi párttitkár,